

ἄλλων καλῶν καὶ ὠφελίμων πραγμάτων, τὰ ὅποια τόσον καλῶς μὲ διηγῆθης.

«Ίδού, — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, — ὁ μαγνήτης μου. Ἴδε πῶς ἐλκύει καὶ κρατεῖ τὸ κλειδίον! δὲν σοῦ φαίνεται παράδοξον;»

«Μ. Πολύ. Ἀλλὰ πές μου πρῶτον περὶ αὐτοῦ ὅ,τι γνωρίζεις καὶ ἔπειτα ἐρχόμεθα εἰς τὰ πειράματα.

«Τοῦ μαγνήτου, — εἶπεν ὁ Α, — υπάρχουν δύο εἶδη, ὁ φυσικὸς, καὶ ὁ τεχνητός. Ὁ φυσικὸς εἶναι ὀρυκτὸν τι σύνθετον ἐκ δύο ὀξειδίων εἴτε ἐνώσεων τοῦ ὀξυγόνου μετὰ τῆ σιδήρου. Αἱ ἐνώσεις δὲ αὗται ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ἐλκύωσι τὸν σίδηρον, τὸ νικέλιον, τὸ κοβάλτιον, τὸ χρώμιον καὶ τὸ μαγνησίον. Ὁ δὲ τεχνητός γίνεται τοιοῦτος, ἐὰν διὰ τινος ξυλίνου κοπάνου κοπανίσης ῥάβδον σιδηρὰν ὀλίγον τι θερμανθεῖσαν καθέτως κρατουμένην διὰ τῆς πράξεως ταύτης αὕτη προσκτᾶται τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ ἐλκύῃ τὰ ῥινίσματα τῆ σιδήρου. Τὴν ιδιότητα ταύτην ἀποκτᾷ καὶ πᾶσα ἄλλη ῥάβδος σιδηρᾷ, ἰδίως ἐκ χαλυβός (ἄσταλ) ἐὰν τριφθῇ ἀπὸ τοῦ μέσου μέχρι τοῦ ἐνδὸς ἄκρου διὰ τοῦ ἡμίσεως μαγνητισμένης τινὸς ῥάβδου, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως μὲ τὸ ἄλλο ἡμισυ τῆς αὐτῆς ῥάβδου.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι ἀντὶ νὰ χάσῃ ἡ μαγνητισμένη ῥάβδος μέρος τῆς ἐλκτικῆς τῆς δυνάμεως, ἤγουν τὸν μαγνητισμὸν τῆς, διὰ τῆς τριβῆς, ἀπεναντίας γίνεται ἰσχυρότερος μαγνήτης, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι ὁ μαγνητισμὸς δὲν εἶναι τι μεταδοτικόν, ἀλλ' ἐνυπάρχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον εἰς τὰ διάφορα σώματα, ἐπιβεβαιοῦ δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ κίνησις, ἡ θερμότης, τὸ φῶς, ὁ ἤλεκτρις, καὶ ὁ μαγνητισμὸς εἶναι ἅπαντα ἐκφάνσεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας!

«Ὁ μαγνήτης ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς ἐφεξῆς. Κατὰ τινὰ ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, εἴτε μύθον, ποιμὴν τις ὀνομαζόμενος Μάγνης, ἀναζητῶν ἐν τῶν προβάτων του, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀποπλανηθῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἰδης, ἡσθάνθη, ὅτι τὸ σιδηροῦν ὑπόδημά του καὶ τὸ σιδηροῦν ἄκρον τῆς ῥάβδου του ἐλκύοντο ἰσχυρῶς ὑπὸ τινος ὑπομέλανος λιθίνου ὄγκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησε νὰ ἀναπαυθῇ ἐπὶ τινος στιγμᾶς. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦτο ὁ φυσικὸς μαγνήτης.

«Τὸν μαγνήτην μεταχειρίσθησαν οἱ ἄνθρωποι κατὰ πολλοὺς ὠφελίμους τρόπους: 1) πρὸς κατασκευὴν τῆς λεγομένης Πυξίδος, εἴτε βελόνης μαγνητικῆς, ἥτις εἶναι τόσον χρήσιμος εἰς τοὺς ναυτικούς, διότι τοὺς δεικνύει πάντοτε τὸν βορρᾶν καὶ οὕτω τοὺς κάμνει νὰ εὐρίσκωσι τὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ νὰ γνωρίζωσι πρὸς ποῖον σημεῖον ταξιδεύουσι. Ἡ χρῆσις τῆς Πυξίδος παλαιότερον γνωστὴ οὖσα μεταξὺ τῶν Κινέ-

ζων, εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνώσθη μόνον κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα μ. Χ. — 2) Πρὸς κατασκευὴν ἀλεξικεραιῶν διὰ νὰ προσφυλάττωσιν ἀπὸ τῶν κεραυνῶν οἰκίας καὶ ἄλλα πράγματα. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον θέτουσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν μίαν σιδηρὰν ῥάβδον, ἔχουσαν τὸ ἄκρον τῆς μαγνητισμένον καὶ συγκοινωνοῦσαν μὲ τὸ ἔδαφος διὰ σύρματος. Ὅταν πίπτῃ κεραυνὸς ἐλκύεται ὑπὸ τοῦ μαγνήτου τοῦτου καὶ φέρεται διὰ τοῦ σύρματος εἰς τὴν γῆν, ὅπου διασκορπίζεται χωρὶς νὰ βλαφθῇ ἡ οἰκία.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΑ.

— Κοντὰ σὲ μιᾶς ἀκρογιαλιᾶς ἀσημωμένο κῦμα
Ἀνθοῦς μιὰ τριανταφυλλιά,
Κ' ἐξάπλωνε τὴν ἀγκαλιὰ
Σ' ἀραχνιασμένο μνῆμα.

— Γιὰ πές μου, μνῆμα, νὰ χαρῆς τὰ νεῖατα ποῦ
Σ' αὐτὸ τὸ χῶμα τὸ βαρὺ [σκεπάζεις
Τὶ κάμνεις κάθε λιγερή;
Κάθε κορμὶ π' ἀρπάζεις;

— Πές μου κ' ἐσὺ, τριανταφυλλιά, τί γίνετ' ἡ δροσιά
Ποῦ σὰ διαμάντι σιγαλά [σου
Στὰ φύλλα σου κατρακυλᾷ
Καὶ λούζει τὰ κλωνιά σου;

— Ἐγὼ 'στῆς κόρης τὰ μαλλιά μοσχοβολῶ μὲ χάρι
Δίνω τραγοῦδι 'στὸ πουλί,
Μ' ἔχει ἡ ἀνοιξὶ στολή
Κ' ἡ ἐκκλησιὰ καμάρι!

— Κ' ἐγὼ, λουλοῦδι μάταιο, τὸν κόσμον ξεκουράζω.
Πέρνω τὴ χήρα, τ' ὄρφανὸ,
Κ' ἐκεῖ 'ψηλά στὸν Οὐρανὸ
Ἀγγέλου ἀναιθάζω.

Γ. Π.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΛΕΜΜΑΤΑ.

Εὐσεβὲς τις ἐρωτηθεὶς ποτε πῶς ἠδύνατο νὰ κρατῇ ἑαυτὸν τόσον γαλήνιον ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τῶν φροντιδῶν καὶ μεριμνῶν καὶ θλίψεων τῆς ζωῆς, ἀπεκρίθη, «Οὕτω πως: Γυμνάζω τοὺς ὀφθαλμούς μου, διότι πᾶν κακὸν, ὡς καὶ πᾶν ἀγαθὸν, ἔρχεται ἀπὸ τοῦ νοῦς εἰς τὴν καρδίαν.

«Πᾶσαν πρωτῶν, πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὰ καθημερινὰ

χρέη μου, προσηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου μετὰ σκέψεως εἰς τρία τινά, 1) τοὺς δψώνω εἰς τὸν Ὁδρανὸν καὶ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἡ παρούσα ζωὴ, μὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνάς της, θὰ τελειώσῃ ἐκεῖ. 2) Βλέπω πρὸς τὴν γῆν καὶ συλλογίζομαι πόσον ὀλίγον τόπον θὰ χρειασθῶ, ὅταν τεθῶ εἰς τὸ μνημαῖόν μου καὶ 3) Θεωρῶ τὸ ποικίλον πλῆθος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ συλλογίζομαι πόσον λυπηροτέρα εἶναι ἡ ζωὴ πολλῶν ἐξ αὐτῶν παρὰ ἡ ἐμῇ. Οὕτω δὲ πράττων παρηγοροῦμαι δι' ὅλας τὰς θλίψεις καὶ ζῶ ἐν μέσῳ τῶν φροντίζων τῆς ζωῆς ἀρκούμενος ἐν τῷ Χριστῷ.»

Εἰς τι χρῆσιμεῖτοιν τὰ πτηνά;

Σχεδὸν πᾶν εἶδος σπορᾶς κατὰ τὸ 1861 ἀπέτυχεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ βροχὴ ἦτο ἄφθονος — ἡ καλοκαιρία πολλή — οἱ ἀγροὶ ἐκαλλιεργήθησαν καλῶς, καὶ ὁμως τὰ γεννήματα ἀπέτυχον. Τίς ἡ αἰτία;

Μετὰ μακρὰν καὶ ἀκριβῆ ἔρευναν εὐρέθη ὅτι αἰτία τῆς ἀποτυχίας ἐκείνης ἦτο μικρόν τι ἔντομον, τὸ ὁποῖον ὑπεραγαποῦν ὅλα τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν· τινὰ μάλιστα τρέφονται ἀποκλειστικῶς ἐκ τοιούτων ἐντόμων — ἄλλα ἐν μέρει ἀπὸ τὰ ἔντομα ταῦτα καὶ ἐν μέρει ἀπὸ σπόρους ἀλλὰ οἱ σπέραι, τοὺς ὁποίους κατατρῶγουν εἶναι ἀσήμεντοι παραβαλλόμενοι μὲ τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον προξενοῦν εἰς τοὺς γεωργοὺς καταστρέφοντα μυριάδας τῶν μικρῶν τούτων ἐντόμων.

Οὕτω π. χ. μία μόνη χελιδὼν τρώγει περὶ τὰ ἑξακόσια τοιαῦτα ἔντομα πᾶσαν ἡμέραν, ἀλλὰ πτηνὰ πολλὰ περισσότερα.

Πόσον ὠφέλιμα λοιπὸν εἶναι τὰ πτηνὰ εἰς τὴν γεωργίαν καὶ πόσην ζημίαν προξενοῦν οἱ φονεύοντες αὐτὰ ἄνευ λόγου!

Σοφὸς τις εἶπεν, ὅτι «τὸ πτηνὸν δύναται νὰ ζῇ χωρὶς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζῇ χωρὶς τοῦ πτηνοῦ.» Ἄς ἐνθυμοῦνται τοῦτο τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι, οἵτινες καταδιώκουν ἀπηνῶς τὰ μικρὰ πτηνὰ, καὶ ἀγαπῶσι καὶ ἄς περιποιῶνται μᾶλλον αὐτὰ ἀντὶ νὰ τὰ βλάπτουν καὶ φονεύουν, ὅπως πολλάκις κάμνουν καὶ ἐντὸς τῶν πόλεων ἡμῶν, διὰ νὰ ἐκπληρῶσι τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπλάσθησαν ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι εὐεργετικὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΑΡΧΙΖΟΝ ΟΡΘΩΣ.

Ἐν βῆμα εἶναι πολὺ μικρὸν μέρος ἐνὸς μίλις — ἔτι δὲ μικρότερον μακρυνοῦ ταξιδίου. Ἀλλ' ὁμως ἐὰν τὸ πρῶτον βῆμα εἶναι ἐσφαλμένον — ἐὰν δὲν ὀδηγῇ πρὸς τὸ ὁποῖον σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς μέρος, ἕκαστον

ἐπόμενον βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ, ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸν ταξειδιώτην εἰς τὸν πρὸς δὲν ὕρον του, τὸν ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτοῦ.

Εἰς σπόρος, ὅστις εἶναι ἡ ἀρχὴ ἐνὸς φυτοῦ, εἶναι πολὺ μικρὸν πρᾶγμα, ἀλλ' ὁμως πόσον ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ εἶδους!

Ἐάν τις σπεύρῃ τὸν ἀγρόν του μὲ ζιζάνια, πᾶσα φροντίς, τὴν ὁποίαν ἤθελε καταβάλλει κατόπιν ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ ἐκείνου, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ τῷ δώσῃ καρπὸν σίτου.

Τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ. εἰς μακρὰν καὶ πολύπλοκον λ. χ. πρόσθεσιν, ἐν λάθος εἰς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν παραζαλίζει καὶ ταράττει τὸν ἀνθρώπον καθ' ὅλην τὴν πρᾶξιν καὶ τελευταῖον καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν εὐρεσιν ὀρθοῦ ἀθροίσματος. Εἶναι πολὺ ἀναγκαῖον λοιπὸν ν' ἀρχίζῃ τις καλῶς.

Πρῶτον πάντων λοιπὸν ἀποφάσισον ἐν τῷ νῷ σου ὅτι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προτίθου νὰ ἐπιχειρήσῃς, εἶναι καλόν· τούτου δὲ γενομένου ἀρχίσον νὰ τὸ ἐκτελῇς χωρὶς ἀναβολήν. Μὴ σταματᾷς ὅπως φαντασθῇς δυσκολίας, καθὼς τὸν ὀκνηρὸν τῶν Παροιμιῶν μὴ φοβεῖσαι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός σου ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ἢ θερμοῦ καιροῦ, ὑπὸ συνεφιάς, ἢ καθ' ὁδὸν λεόντων (Παροιμία κ': 4 — κδ': 13 — Ἐκκλησιαστ. ια': 4.)

Ὅ,τι πρέπει νὰ γείνη καθίσταται δυσκολώτερον καὶ ἀδεσφαίτερον διὰ τῆς ἀργηγορίας. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀρθὸν εἶναι καὶ πρακτικόν — οὐδὲν δὲ εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πίστιν.

Δεύτερον φρόντισον, ὅπως πᾶν ὅ,τι πράττης, νὰ τὸ πράττης ὡς πρέπει. Πρὸς τοῦτο προσπάθησον ν' ἀποκτήσῃς γνώσεις — συνείθισον δὲ πάντοτε νὰ συλλογίζουσαι παρατήρει, ἐρεῦνα, ἐρώτα καὶ ἐφάρμοζε τὰς γνώσεις σου εἰς πρακτικόν τινα σκοπόν. «Ἡ σοφία εἶναι ὠφέλιμος πρὸς ὁδηγίαν, ἡ δὲ σοφία τῶν φρονίμων συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐννοῶν τὴν ὁδὸν αὐτῶν.» (Ἐκκλησιαστ. κ': 10 — Παροιμ. ιδ': 8.)

Μὴ φρεναπατᾷς σεαυτὸν, ἀλλὰ ζήτη τὴν συμβουλὴν ἐκείνων, οἵτινες ἕνεκα τῆς ἡλικίας τῆς πείρας καὶ τῆς σοφίας των εἶναι κατάλληλοι νὰ τὴν δώσωσι.

Πολλοὶ νέοι περιηγηταὶ ἔχασαν τὴν ὁδὸν των, διότι ἕνεκα ὑπερηφανείας δὲν κατεδέχθησαν νὰ ἐρωτήσωσι περὶ αὐτῆς εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς.

Πρὸ πάντων ὁμως μὴ ἀμελῇς νὰ ζητῇς τὴν ὀδηγίαν καὶ συμβουλὴν τοῦ Θεοῦ. «Εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς σου ἀναγνώριζε τὸν Κύριον καὶ αὐτὸς θέλει ὀδηγεῖ τὰς τρίβους σου. Μὴ γείνου σοφὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου — φοβοῦ τὸν Κύριον καὶ ἀπομακρύνου ἀπὸ τοῦ κακοῦ.» (Παροιμ. γ'. 6, 7.)